

Jobb, ha készen állunk

„Ézsaia”, barátaim, legyetek bájosak és legyetek átvatosak, hogy hogyan töltsétek időtököt! Legtöbbször csak egy rövid idő áll rendelkezásunkra, és ez az idő is hamar lejár: Áletünk leperreg. Gondolkodjunk szívesen, legyünk őszinték! Mi kárunk lehet abból, ha készen vagyunk? Szívünkben most biztosan mindannyian azt válasszjátok: Semmi! Tehát akkor, jobb készen lenni, és nem menni, mint menni úgy, hogy nem vagyunk készen.”

(William Miller, 1843)

Kicsit könnyelműen állunk magunkat, amint ezeket a régi sorokat olvassuk, amelyek oly határozottak, világosak és meggyőzőek. Teljesen hiányzik belőlük az a bizonytalanság, amelyhez oly sok adventista hozzászokott: halvány utalások a „Ézsaia”-re és a „Ézsaia”-re, ami teret ad annak, hogy magánváleményüket hangoztassuk Jézus valamikori, kézzel visszatérésének valószínűségét illetően. Nem akarunk a családok kizárni lenni - mondjuk. Nem akarjuk úgy válogatni, mint William Miller.

Az a férfi,
aki paprarrá vetette e sorokat tőbb mint 16 évvel ezelőtt, nem egy felhők kézzel jött járás idealista volt, akit Jézus eljövetelebe vetett reménye a lehetséges családja számára emelt volna. William Miller, a baptista, laikus igehirdető, akinek bibliatanulmányozása az 1830-as években elindította az advent mozgalmat, elsősorban földműves volt, akinek letelepítése kezdte az évszázadok a talaj változásai. Ideális-e az időjárás ezen a héten, hogy elveszünk a krumplit? Betakarás-e a kukoricát, vagy hagyjuk még inkább szaradni? A szántóföld időszakos változásainak megfigyelése olyan lelki és értelmi kárpességeket alakított ki Millerben, hogy ugyanilyen alaposan tudta vizsgálni az Isten Igájában fellelhető tervek megfigyelte, hogy a magvetést elkerülhetetlenül követi az aratás, és minden növényeké szakszaknak egyszer van. A fenséges és fölélméletes utolsó nap bibliai üzenete, amikor az aratás Ura ezt mondja az aratóknak: „Ézsaia”-k és a konkolyt, és kézzel kőbe, hogy megérezzétek; a börtört pedig takarásaitok az Ön csűrjébe”; nem kerülete el annak az embernek a figyelmét, aki öppolyan járt tudott olvasni a mező talajában, mint az Isten Igájából.

William Miller

saját korszakainál, sőt, talán még nálunk is jobban tudta azt - mégpedig személynél tapasztalásból -, hogy mit jelent szenvedélyesen Jézus második eljövetelebe vetett hite alapján. A népszerű sajtó több mint egy évtizeden át gőnyölt rajta; gyengeelműnek, fölélméletűnek nevezte őt. Mivel a zezreket vezetett rá a bibliai próféciák és szerű és meggyőző értelmezésére, s mert az aratásról beszélt, és nem csupán a tündérvilág tavaszáról, a lelkesek élvezettel gőnyöltak rajta szívesen szívesen, szerte az Egyesült Államokban. Dávid és társai, fölélméletűk nyilvános beszédeit, mert - teljesen jogosan - úgy érezték, hogy ha ennek az embernek igaza van Jézus második eljövetelebe kapcsolatban, akkor ők nem csupán védnek, hanem válogatnak gonoszait tesznek.

Miller azonban

az elvesztettekért ōrített buzgalmának olvasztógelyében alakította ki azt a kikezdetlen logikájára épülő ōrvelőst, amit a bevezető sorokban olvastunk. Bizony igaz, hogy - amint Miller ōrta hirdette - nincs semmi kajrunk abban, ha ōgy szervezzük át az ōletünket, hogy mindig határozottan szem előtt tartjuk a vőget. Akkor ōs most is igaz: egyértelműen jobb, ha készen vagyunk Jőzus eljöveteleire, s mind kapcsolatainkban, mind vagyónkat illetően észszent ōletben ōs kegyességben" ōlünk, míg ha Uruk késlekedne is; mint ha visszahanyatlanjunk babiloni vjnkosainkra.

Bjrmilyen

knyelmetlenségekkel jár is annak az adventistának az ōlete, aki illhatatosan ōs kitartóan tekint előre Jőzus második eljöveteleire, mindez oly jelentőktelennek tűnik majd azon a napon, amikor a bűzjű begyűjtik a Megvjtű csűrbe.

Az ō

eljövetelek dicsőséges fnyűt ljtva gyorsan elfelejtjűk majd, hogy egyesek ōzkűlűnűs, furcsa, vaskalapos szűsűgeseknek neveztek bennűnket. ŀ»...ljtvűnyossűga lettűnk a vilűgnak, angyaloknak, mint embereknek.ŀ" (1Kor 4:9; idűzet: Ellen G. White: Fundamentals of Christian Education, 289. old.)

Ez felhűvűs a

szenvedűlyes, megingathatatlan advent-hitre, arra, hogy ōgy szervezzük át szeműlyes ōs egyhűzi ōletűnket, hogy az tűkrűzűze legigazabb hitűnket. Senki sem vitathatja, hogy ha ezt a gyakorlatban megvalűsű-tjuk, az javű-tja ōletűnk minűsűgűt. Akik ōgy ōlnek, hogy kűzben az ōgre emelik tekintetűket, vűgűl a legjobb szomszűdnak, a legjobb hűzastűrsnak, a legjobb barűtnak bizonyulnak, ōs ōlet illata lesznek az ōletre ebben a haldoklű vilűgban.

ŀ

Bill Knott